

Arrest

nr. 158 267 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch tigrinya te zijn, en christen-orthodox. U bent geboren op X 1974 te X. U liep geen school. Voordat u op de leeftijd van 19 à 20 jaar naar Asmara verhuisde, werd er u een huwelijk opgedrongen dat u niet aanvaardde. U verhuisde daarop naar de hoofdstad Asmara, waar u woonde in het compound-huis van uw werkgever 'A.K.' in wiens huis u werkte. U nam deel aan het Eritrees onafhankelijkheidsreferendum, ter bepaling van de vraag of Eritrea al dan niet onafhankelijk diende te worden. Wanneer u 23 jaar oud was, huwde u met G.T.T.. U kreeg samen met hem een zoon, D.T.T., die nog in Eritrea is. Wanneer u 27 jaar oud was, vervoegde uw

echtgenoot het Eritrese leger, en diende hij deel te nemen aan het conflict tussen Eritrea en Ethiopië. Uw echtgenoot sneuvelde in de derde ronde van dit conflict. U volgde avondlessen volwassenenonderwijs te Asmara gedurende bijna een jaar. In augustus 2012 ontving u een convocatie vanwege het lokaal administratiekantoor, waarin u opgedragen werd wapens te dragen. U wou dit niet en besloot het land te ontvluchten, daar u vervolging vreesde in het geval u weigerde wapens te dragen. De broer van een vriendin van u was chauffeur, en deze bracht u per wagen naar de stad Teseney, aan de Eritrees-Soedanese grens. U verbleef een drietal dagen in een hotel, en stak nadien per wagen de Eritrees-Soedanese grens over. U kwam aan in de stad Kassala te Soedan, waar u een drietal maanden verbleef in een vluchtelingenkamp. Nadien zette u uw reis voort naar Khartoem, waar u een tweetal jaren verbleef in de wijk 'Giref', waar u werkzaam was in een restaurant. Na een tweetal jaren te Khartoem, ontmoette u er uw broer die eveneens Eritrea was ontvlucht. Jullie reisden daarop samen verder naar Libië, met de hulp van een mensensmokkelaar. Na een drietal weken te Libië zijn verbleven, reisde u per boot de Middellandse Zee over. Uw broer zou u later achterna reizen. Na de overtocht over zee, bevond u zich in een voor u onbekend land, en wachtte u een maand lang in een huis van de smokkelaars op de komst van uw broer. Nadat u herenigd was met uw broer, reisden jullie samen verder naar België, waar u aankwam op 22 september 2014. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 23 september 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, niet aannemelijk, noch geloofwaardig bevonden worden.

Vooreerst dient vastgesteld dat u verklaarde laagopgeleid te zijn, naast de taal Tigrinya de talen Amhaars en Arabisch te begrijpen, niet te kunnen lezen en schrijven, nooit naar school te zijn gegaan als kind, en slechts enkele maanden volwassenenonderwijs te hebben gevolgd in Asmara (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 6 en 14). Ter bevestiging gevraagd of u niet naar de lagere school ging, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel verklaarde school te hebben gelopen tot het derde jaar van de lagere school (Zie 'Verklaring DVZ', p. 4, punt 11 in het administratief dossier), antwoordde u dat u niet naar school ging, en u zich vergist zult hebben. Gevraagd waar u volwassenenonderwijs volgde, antwoordde u in de school Halai. U verklaarde dat u er 's avonds volwassenenonderwijs volgde, maar deze school normaal een lagere school is. U nogmaals ter bevestiging gevraagd of de school Halai een lagere school is, antwoordde u bevestigend. U geconfronteerd met de vaststelling dat dit een secundaire school betreft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), en geen lagere, vraagt u zich af wat een secundaire school is. Gevraagd hoe het komt dat u deze school een lagere school noemt, hoewel het dat niet is, verklaarde u dat mensen in uw wijk die school zo noemden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd hoelang u die avondlessen volgde, antwoordde u, verschillend aan uw vorige verklaring, 'bijna een jaar'. Hoewel de hierboven aangehaalde tegenstrijdige en foutieve verklaringen, wat betreft het weinige onderwijs dat u wél genoten zou hebben in Eritrea, toch enige twijfels oproepen met betrekking tot de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent, dient opgemerkt dat het CGVS in onderstaande beslissing rekening houdt met het door u verklaarde gebrek aan schoolse opleiding.

U verklaarde dat uw echtgenoot overleed in het kader van het 'derde conflict' tussen de landen Eritrea en Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd wanneer dit conflict begon, antwoordde u het niet te weten, en voegde u er aan toe dat uw man zo'n 14 jaar geleden overleed. Gevraagd in welk jaartal uw man overleed, verklaarde u het niet te weten, en verklaarde dat er u enkel werd gezegd dat hij stierf. Gevraagd hoelang het conflict waarover u sprak in totaal duurde, vanaf het begin tot het einde, verklaarde u opnieuw het niet te weten, en voegde u er ter verschoning aan toe dat u zelf niet deelnam aan het conflict. Gevraagd of u een idee kunt geven van de duur van het conflict - of het vb. een kwestie van weken, dan wel maanden, jaren, of decennia was - antwoordde u, nadat de vraag u meermaals verduidelijkt diende te worden, weinig verhelderend en herhalend, dat uw man zo'n 14 à 15 jaren geleden overleden is. Opnieuw gevraagd of u aan de protection officer die u hoorde een idee kunt geven van de totale duur van het conflict tussen Ethiopië en Eritrea, en opnieuw bij wijze van voorbeeld gevraagd of het eerder een periode van weken betrof, dan wel eerder maanden, of jaren, antwoordde u al gissend dat het misschien een jaar duurde. Gevraagd in welk jaar uw echtgenoot het leger moest vervoegen, antwoordde u dat hij bij het leger ging wanneer de problemen met Ethiopië begonnen, en u niet weet in welk jaar dat was. Gevraagd of u dan weet hoe oud u was, wanneer uw echtgenoot het leger inging, antwoordde u met hem te zijn gehuwd op de leeftijd van 23 jaar [hetgeen impliceert dat u huwde in het jaar 1997, gegeven de door u opgegeven geboortedatum op 1 januari 1974], jullie daarna

een jaar samen waren zonder dat u zwanger was, en uw zoon twee jaar oud was. Opnieuw gevraagd hoe oud u was wanneer uw echtgenoot het leger inging, antwoordde u dat u 27 was [hetgeen impliceert dat hij het leger vervoegde in het jaar 2001, gegeven de door u opgegeven geboortedatum op 1 januari 1974], en u verklaarde verder dat uw zoon toen 2 jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd hoe oud u zelf was wanneer uw echtgenoot stierf, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt echter dat het Eritrees-Ethiopisch grensconflict aanving in mei van het jaar 1998, dit conflict gekenmerkt wordt door 'drie rondes', en eindigde na de derde ronde in de maand juni van het jaar 2001, wanneer een staakt-het-vuren ondertekend werd door beide partijen.

Gevraagd of u kunt uitleggen waarover het door u genoemde conflict met Ethiopië eigenlijk ging, antwoordde u herhalend dat uw man in de derde ronde stierf, dat u niets weet van het conflict en u er zelf niet was (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U erop gewezen dat u wel in de hoofdstad woonde van een land in oorlog – een oorlog waaraan uw eigen echtgenoot en broer overigens deelnamen – en dat het feit dat u zelf niet aan de frontlinie stond, toch niet betekent dat u niet zou kunnen weten waarover het conflict ging, antwoordde dat u niet weet waar het conflict plaatsvond, noch wanneer, en u niets weet. Gevraagd of de stad Asmara ooit aangevallen werd in het kader van dit conflict, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat Asmara niet getroffen werd. Meer specifiek gevraagd of Asmara dan nooit gebombardeerd werd in het kader van dit conflict, antwoordde u ontkennend. Nogmaals gevraagd of er dan op geen enkel moment aan Asmara werd geraakt, tijdens het hele conflict, antwoordde u opnieuw ontkennend. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt echter dat Ethiopische gevechtsvliegtuigen de burgerlijke en militaire luchthavens van Asmara bombardeerden met raketten en clusterbommen, de hele weg die naar de luchthaven leidt in puin lag, duizenden burgers naar de plaatsen liepen waar de bommen insloegen, en er zelfs wegversperringen werden opgeworpen om mensen weg te houden van de rampplek.

Gevraagd of u ooit gehoord heeft van 'Zalambessa', antwoordde u bevestigend dat u die naam al eens hoorde, het een dorp is dat u niet weet liggen, en dat het in Eritrea ligt. U verklaarde er verder niets over te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u ooit hoorde van 'Badme', antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe daar niets over te weten. Gevraagd of u Burre kent, antwoordde u eveneens ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of er, tijdens het conflict tussen Eritrea en Ethiopië, ooit delen van Eritrea werden bezet door Ethiopische soldaten, antwoordde u nooit gehoord te hebben dat er iets bezet zou zijn geweest, en voegde u eraan toe dat het conflict zich aan de grens afspeelde. Gevraagd of u ooit hoorde van Eritreeërs die dit conflict ontvluchtten, en elders in Eritrea heen gingen, antwoordde u ontkennend dat u zoiets niet gezien heeft. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt echter dat de door u zelf genoemde 'derde ronde' aanving in de maand mei van het jaar 2000, waarbij het Ethiopisch leger een grootschalige aanval inzette, en de stad en subzone Senafe bezette van juni 2000 tot maart 2001. Voorts blijkt dat het hierboven reeds vermelde grensconflict, draaide rond de grensstad Zalambessa aan Eritrea's zuidelijke grens met Eritrea (naast de plekken 'Badme' aan de Eritrees-Ethiopische grens in het westen, en 'Burre' aan de Eritrees-Ethiopische grens in het oosten - zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), die zowel door Ethiopië als Eritrea opgeëist werd. Voornamelijk tijdens de derde ronde in het grensconflict tussen beide landen was de regio rond Zalambessa fel betwist, en de stad werd gedurende het gehele conflict bezet door Ethiopische soldaten. Tot op heden wordt Zalambessa bestuurd door het land Ethiopië. Voorts blijkt dat Eritrese burgers in grote getale het oorlogsgeweld ontvluchtten naar zowel rurale als urbane gebieden, waaronder de hoofdstad Asmara.

De hierboven vastgestelde frappante onwetendheid betreffende dit conflict, waarin uw echtgenoot gestorven zou zijn, weet niet te overtuigen, en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese herkomst en nationaliteit. Immers, ondanks de vaststelling dat u laaggeschoold zou zijn, is het niet geloofwaardig dat u, zelfs niet bij benadering, wist aan te geven hoelang dit conflict duurde, en of het eerder een kwestie van weken, maanden of jaren was, dat u niet wist aan te geven waarover dit conflict eigenlijk ging, en dat u klaarblijkelijk geen weet heeft van de luchtaanvallen op Asmara, de stad waar u, althans volgens uw verklaringen, destijds woonde. U herkent evenmin de grensplekken waarrond het conflict begon en draaide, wanneer deze u worden genoemd, en u blijkt evenmin te beseffen dat Eritrea gedeeltelijk bezet werd door Ethiopië ten tijde van de derde ronde in het conflict, waaraan uw eigen echtgenoot deelgenomen zou hebben. Voorts zou u evenmin ooit iets gemerkt hebben van mensen die binnen Eritrea het oorlogsgeweld ontvluchtten, hoewel er wel degelijk intern ontheemde vluchtelingen in Asmara waren. Dit alles, alsook de vaststelling dat u op geen enkele andere manier weet te vertellen over de wijze waarop u de oorlogsjaren zou hebben meegemaakt in de stad Asmara, daar u vragen omtrent uw kennis van dit conflict steeds afblokte met de verschoning dat u niet deelnam aan het conflict en u het dus niet kan

weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 18), weet allesbehalve te overtuigen. Immers, ook van iemand met een beperkte schoolse opleiding, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u toch iets zou weten te vertellen over de oorlog waarin uw land zich bevond en waarin uw echtgenoot sneuvelde, over de manier waarop deze oorlog werd beleefd in de hoofdstad Asmara, waar u woonde, de vluchtelingen die er kwamen, en de bommen die de stad troffen. Dat u hier volledig onwetend over bent, en enkel weet te verklaren dat u helemaal niets weet, overtuigt niet, en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese herkomst en nationaliteit.

Gevraagd of u weet wanneer de onafhankelijkheidsdag gevierd wordt in Eritrea, antwoordde u de dag niet te weten, en voegde u eraan toe dat u het kent als ‘Kidane Mihret’ (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of dat op dezelfde dag is, antwoordde u bevestigend. U verklaarde de dagen van het jaar te tellen volgens de Ge’ez kalender, en u rekent in termen van religieuze feestdagen. Gevraagd hoe het komt dat u enkel kan tellen in termen van de Ge’ez kalender, en u geconfronteerd met de vaststelling dat de publieke autoriteiten in Eritrea steeds de Gregoriaanse [westerse/Europese] kalender hanteren, antwoordde u dat dat inderdaad zo is, maar u niet opgeleid bent, en daarom op die manier telt. Gevraagd of u ‘24 Ginbot’ [= ‘24 mei’] kent, antwoordde u dat dat de onafhankelijkheidsdag is (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u dan tóch weet wanneer de onafhankelijkheidsdag is, gezien u eerder aangaf het niet te weten, antwoordde u dat u het kent als ‘Kidane Mehret’. Opnieuw gevraagd of dat op dezelfde dag is, antwoordde u – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring hieromtrent – dat de onafhankelijkheidsdag een dag na ‘Kidane Mehret’ is. Gevraagd of u er zeker van bent dat het religieuze feest ‘Kidane Mehret’ één dag voor de onafhankelijkheidsdag gevierd wordt, antwoordde u – opnieuw uw verklaringen bijstellend – dat het op dezelfde dag is (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u de datum van het feest ‘Kidane Mehret’ in termen van de Ge’ez kalender kent, antwoordde u, de vraag volledig ontwijkend, dat er het religieuze feest ‘Gabr’ maandelijks op de vijfde wordt gevierd. Nadien verklaarde u dat het religieuze feest ‘Kidane Mehret’ maandelijks wordt gevierd, en u niet weet op welke datum. U geconfronteerd met de vaststelling dat het door u genoemde religieuze feest ‘Kidane Mehret’ een jaarlijks, en geen maandelijks, religieus feest betreft op datum van 16 yekatit in de Ge’ez kalender, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of de onafhankelijkheidsdag valt in het regenseizoen, dan wel in het droogseizoen, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 32). Het dient echter vastgesteld, zo blijkt ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat het feest ‘Kidane Mehret’ een religieuze feestdag ter ere van Maria betreft, die gehouden wordt op datum van 16 Yekatit in termen van de Ethiopische Ge’ez kalender, hetgeen overeenstemt met 24 februari in termen van de Gregoriaanse kalender. Dat u opperde dat de onafhankelijkheidsdag in Eritrea, nu eens op dezelfde dag, dan weer een dag na het religieus feest ‘Kidane Mehret’ valt, en u het ‘enkel zo weet te onthouden’, overtuigt helemaal niet, daar de Eritrese onafhankelijkheidsdag jaarlijks op datum van 24 mei (in termen van de, in Eritrea gangbare, Gregoriaanse kalender) gevierd wordt, en het door u genoemde religieus feest op 24 februari. Dat u, nadat u geconfronteerd werd met het feit dat het feest ‘Kidane Mehret’ in de maand februari wordt gevierd, plots opperde dat het feest maandelijks wordt gevierd, is ten eerste incorrect, en werpt voorts de vraag op waarom u dan steeds opperde dat u de datum van de onafhankelijkheidsdag enkel kon onthouden omdat het op dezelfde dag als (dan wel een dag na) het feest Kidane Mehret gevierd werd, gegeven uw (foutieve) verklaring dat het een maandelijks religieus feest betreft. Opnieuw dient vastgesteld dat de door u naar voor gebrachte verschooning, met name uw laaggeschooldheid, niet relevant is in deze, uw verklaringen simpelweg foutief zijn, niet weten te overtuigen en verder afbreuk doen aan de door u voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst.

Gevraagd in welke maand het schooljaar aanvangt in Eritrea, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd hoe dat kan, gezien uw verklaring dat u in Eritrea zorgde voor vier schoollopende kinderen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 15), antwoordde u enkel dat de protection officer die u hoorde, gelijk heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U nogmaals gevraagd hoe het mogelijk is dat u niet weet in welke maand het schooljaar aanvangt te Eritrea, en u gezegd dat u ook kunt zeggen de hoeveelste maand van het jaar het is, indien u zich de naam van de maand niet zou herinneren, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd hoe u dan zou weten wanneer u uw kinderen naar school moest sturen, antwoordde u, zonder meer, dat u het niet weet. Gevraagd of u weet wanneer het schooljaar eindigt in Eritrea, antwoordde u dat de school dicht was op het moment dat u het land verliet in de achtste maand, maar dat u niet weet wanneer het opent en sluit. Gevraagd of het dan schoolvakantie is in de achtste maand, antwoordde u bevestigend. Gevraagd hoelang die schoolvakantie duurt, en of het enkel de achtste maand is, dan wel meerdere maanden, antwoordde u dat het toen twee weken was. Gevraagd of er nog andere schoolvakanties zijn, antwoordde u het niet te weten. U geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen en onwetendheden hieromtrent niet weten te overtuigen, gezien u opperde voor vier schoollopende kinderen te zorgen in Asmara, antwoordde u niet te weten in welke maand het schooljaar aanvangt. U erop gewezen dat u ook geen schoolvakanties kent, antwoordde u plots dat u wel vakanties kent tijdens

het schooljaar, en u denkt dat de school dicht is gedurende een maand. Gevraagd wanneer in het jaar dat dan is, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u nog andere schoolvakanties kent, antwoordde u ontkennend. Het dient vastgesteld, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat het schooljaar in Eritrea aanvangt in de maand september, en afloopt in de maand juni. In de maanden juli en augustus is er zomervakantie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u helemaal niet blijkt te weten wanneer het schooljaar aanvangt in Eritrea, hoelang dit duurt, en hoelang de zomervakantie duurt, is allesbehalve aannemelijk, gegeven uw verklaring dat u tot uw vertrek uit Eritrea zorg droeg voor vier schoollopende kinderen. Dat u ook niet weet aan te geven hoe u dan zou weten wanneer u uw kinderen naar school diende te sturen, is evenmin een geloofwaardig antwoord. Opnieuw dient opgemerkt dat ook hier uw laaggeschoold profiel geen relevantie heeft, immers: van iemand die oppert tot augustus van het jaar 2012 zorg gedragen te hebben voor vier schoollopende kinderen, is het allerminst onredelijk te verwachten dat deze zou weten uit te leggen wanneer de kinderen naar school moesten en wanneer, en hoelang deze vakantie hadden. Dat u hiertoe op geen enkele wijze in staat bleek te zijn, doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst.

U verklaarde dat men na het beëindigen van de 12e graad onderwijs, naar Sawa moet gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of u er zeker van bent dat men pas na de 12e graad naar Sawa moet gaan, antwoordde u bevestigend dat men naar Sawa moet gaan nadat men de 12e graad beëindigt (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd wat men in Sawa moet gaan doen, antwoordde u dat men er studeert, en u denkt dat er ook getraind wordt. Gevraagd of men dan ook in Sawa moet studeren, antwoordde u het niet te weten, en dat ze zeggen dat ze er gaan om te studeren. Gevraagd of men daar dan een dertiende graad moet doen, antwoordde u bevestigend. Ter bevestiging gevraagd of u daar wel zeker van bent, antwoordde u bevestigend, en herhaalde u dat men na het beëindigen van de 12e graad naar Sawa moet gaan. Gevraagd wat dat eigenlijk is, Sawa, en of dat vb. de naam betreft van een dorp, een kamp, een berg, of een rivier, antwoordde u het niet te weten, en enkel gehoord te hebben van de naam 'Sawa'. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen allerminst overtuigend, en verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit - en herkomst. Immers, uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat iedereen de twaalfde graad van het onderwijs te Eritrea dient te volgen te Sawa. Dat u voorts helemaal niet blijkt te weten wat 'Sawa' eigenlijk is, hoewel u wel degelijk weet dat er een jaar school gelopen dient te worden (hoewel u meent dat dit een '13e' jaar zou zijn), en er 'getraind' wordt, overtuigt evenmin, daar deze erg selectieve kennis, duidelijk ingestudeerd overkomt. Immers, het is allerminst onredelijk te verwachten dat - indien u naar waarheid zou weten dat er een jaar school gelopen dient te worden te Sawa, en er een militaire training is - u hierover toch iets meer zou moeten weten te vertellen, wanneer er dieper ingegaan wordt op het onderwerp. Dat u zelfs niet bleek te weten of Sawa de naam is van een berg, een rivier, of van een kamp, toont verder het selectief (en oppervlakkig) ingestudeerd karakter van uw verklaringen hieromtrent aan. Uw verklaring dat uw zoon, op het moment dat u Eritrea verliet, reeds in de 8e graad van het Eritrese onderwijssysteem schoolliep (zie gehoorverslag CGVS, p. 15), maakt uw foutieve verklaringen hieromtrent des te frapperanter, daar er hem toen nog slechts drie jaren wachtten alvorens hij verplicht naar Sawa zou moeten gaan.

Tot slot dienen enkele tegenstrijdige verklaringen tussen enerzijds uzelf, en anderzijds de persoon van wie u beweert dat het uw biologische broer is - Z.G.T. (CG-nr. 1416598) - opgemerkt, alsook de door u neergelegde originele Eritrese identiteitskaart.

U verklaarde - initieel - dat u zich, voorafgaand aan uw vertrek uit Geremi, verloofde met een man die door uw familie werd gekozen, maar u het huwelijk weigerde, daar u het niet aanvaardde, en dat u nadien naar Asmara verhuisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Na de lunchpauze tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u - een enigszins verschillende versie van de feiten gevend - dan weer dat uw familie niet akkoord was met dit huwelijk, de man waarmee u moest trouwen eerst met een ander meisje wou trouwen, dat huwelijk niet doorging, en u dan onder dwang werd meegenomen door deze man, uw familie uiteindelijk toch niet akkoord was met dit huwelijk, en u na twee maanden deze man verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd hoe deze man heette, antwoordde u 'R.Ts.' (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Dezelfde vraag gesteld aan de persoon van wie u oppert dat het uw broer is, verklaarde deze echter dat deze man 'Te.' heette (zie gehoorverslag CGVS Z.G.T., p. 20 in administratief dossier). Gevraagd of u ooit met deze man huwde, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u bijvoorbeeld niet thuis huwde, antwoordde u eveneens ontkennend. De persoon van wie u oppert dat het uw broer is, verklaarde eveneens dat u zich niet verloofd heeft met deze man, en u op de dag van uw ontvoering door deze man met hem huwde in zijn huis (zie gehoorverslag CGVS Z.G.T., p. 21 en 22 in administratief dossier) Uw geopperde broer verklaarde tevens dat u later huwde met T.T.K., hoewel u verklaarde later gehuwd te zijn met G.T.T. (zie gehoorverslag CGVS, p. 20 en 'Verklaring DVZ', p. 6, punt 15.a in administratief dossier). Gevraagd

naar de volledige naam van uw vader, antwoordde u 'Z.G.Tf.' (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of u daar zeker van bent, herhaalde u deze naam. U geconfronteerd met de vaststelling dat de persoon van wie u oppert dat het uw broer is, verklaarde dat jullie vader 'Z.G.Tm.' heet (zie gehoorverslag CGVS Z.G.T., p. 12), antwoordde u, weinig verhelderend, dat u het niet weet, en u wel weet dat het 'Z.G.' is (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). De hierboven vastgestelde onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de door u geopperde Eritrese nationaliteit en herkomst, alsook de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van de persoon van wie u opperde dat het uw broer zou zijn, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde familiale band met deze persoon.

U legde voorts een originele identiteitskaart op uw naam neer ter staving van de door u geopperde Eritrese nationaliteit, die door de tolk Tigrinya, die u bijstond tijdens het gehoor op het CGVS, meteen vertaald werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Afgezien van de vaststelling dat deze kaart afgeleverd werd te 'Azen', en erop te lezen valt dat u te Azen, onder de lokale administratie van Karneshim zou gewoond hebben op het moment van afgifte van deze kaart – een plaatsnaam die u nooit vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS, enkel als dorp van herkomst van uw overleden echtgenoot G.T.T. (zie gehoorverslag CGS, p. 20) – dient vastgesteld dat er eveneens te lezen valt dat deze kaart afgeleverd zou zijn op 12 januari 1993. U verklaarde dat u, wanneer u naar Asmara verhuisde, deelnam aan het referendum ter bepaling of Eritrea een onafhankelijke staat diende te worden, en u pas nadien uw Eritrese identiteitskaart kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). U gesteld dat men toch eerst over een Eritrese identiteitskaart diende te beschikken, opdat men zou kunnen deelnemen aan het referendum, antwoordde u ontkennend dat u eerst moest gaan stemmen, en u pas nadien een identiteitskaart kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U daarna meermaals gewezen op de vaststelling dat het toch wel vreemd is dat men zonder enig identiteitsdocument aan het referendum kon deelnemen, bleef u volhouden dat u eerst diende te gaan stemmen, alvorens u beschikte over een identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het dient echter vastgesteld, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat het Eritrees referendum ter bepaling of Eritrea al dan niet een onafhankelijke staat dient te worden, in Asmara en elders gehouden werd tussen 23 en 25 april 1993. Gegeven de vaststelling dat u op uw identiteitskaart te lezen valt dat deze afgeleverd werd op datum van 12 januari 1993, is het dan ook onmogelijk dat u deze kaart pas zou hebben aangevraagd na uw geopperde deelname aan het Eritrees onafhankelijkheidsreferendum tussen 23 en 25 april 1993. Gevraagd of u ooit een andere identiteitskaart had, antwoordde u ontkennend en verklaarde u enkel deze gehad te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd of u ooit uw identiteitskaart verloor, dan wel of deze ooit gestolen werd, antwoordde u opnieuw ontkennend. Gevraagd of u kunt verklaren wat het nummer betekent, dat op de achterkant van uw identiteitskaart geschreven staat, onder de rubriek 'nummer vorige identiteitskaart', verklaarde u, nadat de tolk u de titel boven het betreffende nummer in de taal Tigrinya voorlas, dat dat betekent dat uw kaart hernieuwd werd. U bevestigd dat dit inderdaad zo is, en u herinnert aan uw verklaring dat u nooit over een andere identiteitskaart zou beschikt hebben, antwoordde u dat u het niet weet, en het dezelfde kaart is. U uitgelegd dat, indien men een Eritrese identiteitskaart vervangt, na vb. verlies, het nummer van de vorige identiteitskaart steeds vermeld wordt op de achterkant van de nieuwe identiteitskaart (zie informatie in uw administratief dossier) – zoals ook het geval blijkt op uw eigen identiteitskaart – en u opnieuw geconfronteerd met uw verklaring nooit over een andere identiteitskaart te hebben beschikt, antwoordde u opnieuw dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). U erop gewezen dat u zelf deze kaart neerlegt, u oppert dat het uw eigen kaart is, u ermee wilt aantonen dat u afkomstig bent van Eritrea, en het dan ook aan u is om deze vaststellingen te verklaren, antwoordde u dat u het zich plots herinnert dat uw foto en identiteitskaart beschadigd was. Gevraagd wanneer uw eerste identiteitskaart dan afgeleverd werd, antwoordde u 'wanneer ik stemde', maar u herinnert zich geen datum. Gegeven de hierboven reeds gemaakte vaststelling, namelijk dat het Eritrees referendum waar u naar doelt, gehouden werd tussen 23-25 april 1993, is uw verklaring – namelijk dat u uw eerste identiteitskaart kreeg 'wanneer u stemde' – opnieuw niet geloofwaardig, gezien de identiteitskaart die u op heden voorlegt, en een vervanging van uw eerste kaart zou betreffen – afgeleverd werd zo'n drie maanden voorafgaand aan dit referendum. Gevraagd waar u heen ging om uw identiteitskaart aan te vragen, en wat u daartoe allemaal nodig had, verklaarde u dat u uw oude kaart met zich meenam, alsook een nieuwe foto, u betaalde en u een nieuwe kaart kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). Gevraagd hoe het komt dat het deeltje van het oppervlak van de lichtblauwe achtergrond van uw identiteitskaart, die zich achter uw foto bevindt, weggesneden is (hetgeen eenvoudig vast te stellen valt bij het bestuderen van de door u neergelegde, originele identiteitskaart), antwoordde u dat dat komt omdat men enkel de foto veranderde wanneer u om een nieuwe identiteitskaart ging. Gevraagd hoe – gegeven deze verklaring – het dan mogelijk is dat het nummer van uw vorige identiteitskaart gedrukt staat op de door u neergelegde identiteitskaart, antwoordde u, onbetekenend, dat ze 'hetzelfde nummer'

als voorheen schreven – een antwoord dat nergens op slaat, gezien het nummer van uw identiteitskaart en het nummer van de vorige identiteitskaart die op uw kaart vermeld staan, verschillende nummers betreffen. U nogmaals uitgelegd waar het nummer op de achterkant van de identiteitskaart naar verwijst, en u opnieuw gevraagd hoe het nummer op de achterkant van uw kaart daar kwam, gezien uw verklaring dat ‘enkel uw foto veranderd werd’, antwoordde u het ook niet te weten en herhaalde u enkel een nieuwe foto gegeven te hebben. Gevraagd of er dan uit het niets een nieuw nummer op uw identiteitskaart verscheen, antwoordde u dat u niet weet wat ze deden. Uw verklaringen wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart, zijn absoluut niet geloofwaardig, en leiden enkel tot de conclusie dat dit geenszins uw eigen identiteitskaart betreft, maar een identiteitskaart van een andere persoon, wiens foto u met uw eigen foto verwisselde - hetgeen dan ook meteen verklaart waarom het deeltje van het oppervlak van de lichtblauwe achtergrond van uw identiteitskaart, die zich achter uw foto bevindt, weggesneden is. Uw wijzigende, onmogelijke en tegenstrijdige verklaringen wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart, zijn manifest leugenachtig, en wijzen er enkel op dat u bewust de Belgische asieldiensten poogt op te lichten, door het aannemen van een andere identiteit. De door u neergelegde Eritrese identiteitskaart staft de door u voorgehouden Eritrese nationaliteit derhalve geenszins, deze wijst er veeleer op dat u zich andermans identiteit en nationaliteit poogt eigen te maken.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, absoluut niet weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig worden bevonden. Derhalve kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde problemen, die zich allemaal in Eritrea afspeelden.

Het feit dat u uw verklaringen in de taal Tigrinya heeft afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat Tigrinya niet alleen in Eritrea wordt gesproken – waar er zo’n 2,5 miljoen Tigrinyaspreekers zijn (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), maar eveneens in een aanzienlijk deel van Ethiopië – waar er zo’n 4,3 miljoen Tigrinya-sprekers zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De door u neergelegde Eritrese identiteitskaart werd hierboven reeds besproken, en weet de ongeloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit niet te herstellen, eerder integendeel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn.”

1.2. Stukken

Bij een aanvullende nota van 5 augustus 2015 voegt verzoekster: “Kopie van de originele identiteitskaart van de vader van verzoekster”, “Kopie van de originele identiteitskaart van de moeder van verzoekster”, “Kopies van een originele kleurfoto van S.Z.G. met haar ouders en de zoon van de broer van T.Z.G. en S.Z.G.” en “Kopie van het originele doopcertificaat van verzoekster”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 juni 2015 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna:

Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst erop dat haar broer erkend werd als vluchteling en dat zij en haar broer *“reisden samen naar België, verblijven steeds samen en steunen elkaar onderling”*. Door verzoekster wordt geopperd *“dat een DNA-test of genetische test objectief kan uitwijzen of de heer T.Z.G. en verzoekster inderdaad genetisch verwant zijn”*. Zij stelt: *“Er kan niet worden betwist dat het Commissariaat-Generaal ook in deze een verantwoordelijkheid heeft inzake de bewijslast. Zij dient zich loyaal op te stellen en verzoekster mede te helpen om de nodige bewijzen over te maken. Een DNA-test of genetische test is in casu ten zeerste opportuun en kan onmiddellijk aantonen dat verzoekster weldegelijk de waarheid sprake over haar asielrelaas.”* Verzoekster benadrukt dat zij zelf *“beperkt bemiddeld”* is en de kosten voor dergelijk onderzoek niet kan dragen, terwijl de commissaris-generaal *“zowel over de financiële middelen als de nodige instrumenten (beschikt) om een betrouwbare test uit te voeren”*. Volgens haar is deze test *“onontbeerlijk om uit te maken of verzoekster de waarheid spreekt en geloof moet worden gehecht aan haar asielrelaas”*. Verzoekster is van oordeel dat wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming ontbreken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Waar de commissaris-generaal stelt dat zij niet de nationaliteit van Eritrea zou bezitten, merkt verzoekster op dat *“er wordt echter niet aangegeven welke nationaliteit zij dan wel zou bezitten”*. Volgens haar dient de commissaris-generaal *“dit vast te stellen zodat zij het asielrelaas van verzoekster kunnen beoordelen, rekening houdende met haar veronderstelde nationaliteit. Enkel op die manier kan worden nagegaan of verzoekster als vluchteling moet worden beschouwd, dan wel dat zij de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.”* Verzoekster besluit dat wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming ontbreken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verzoekster benadrukt haar gebrek aan schoolse opleiding. Zij klaagt aan dat *“tijdens het gehoor werd zeer herhaaldelijk en van in het begin zeer gedetailleerde vragen gesteld over data, zoals feestdagen in Eritrea. Dergelijke vragen zijn zeer moeilijk voor verzoekster om te beantwoorden.”* Zij stelt dat zij in algemene termen weet wat het conflict tussen Eritrea en Ethiopië inhoudt, *“maar kent zij hier geen details van (zoals jaartallen)”*. Zij benadrukt dat zij tijdens het gehoor te lijden had *“onder stress en hoofdpijn. Doordat zij direct werd geconfronteerd met zeer gedetailleerde vragen waar zij het moeilijk mee had, verloor zij haar concentratie en durfde zij niet meer vrijuit spreken.”* en dat *“Toen de kwestie werd besproken dat haar broer en echtgenoot werden overleden moest verzoekster herhaaldelijk huilen en bleek ook haar emotionele kwetsbaarheid.”* Zij geeft aan: *“Zij heeft amper deelgenomen aan het gemeenschapsleven, ging bijna nooit naar school (op uitzondering van enkele maanden avondschool in Asmara) en vertoefde grotendeels binnenshuis.”* Volgens verzoekster is het aangewezen *“om verzoekster in de mogelijkheid te laten een bijkomend gehoor te laten afleggen waarbij rekening worden gehouden met haar persoonlijke mogelijkheden”*. Verzoekster is van mening dat wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming ontbreken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit. Zo kon verzoekster zelfs niet bij benadering aangeven hoelang het conflict - waaraan haar echtgenoot deelnam en waar hij sneuvelde - duurde, zelfs niet of het eerder een kwestie van weken, maanden of jaren was, en wist zij de reden niet van dit conflict. Niettemin verzoekster toen in Asmara woonde was ze geheel onbekend met de luchtaanvallen op deze stad. Verzoekster herkende evenmin de grenssteden waar het conflict begon en bleek zij niet eens te weten dat Eritrea gedeeltelijk bezet werd door Ethiopië ten tijde van de derde ronde in het conflict. Evenmin heeft verzoekster ooit iets gemerkt van inlandse vluchtelingen van het Eritrese oorlogsgeweld, hoewel er volgens de informatie in het administratief dossier wel degelijk intern ontheemde vluchtelingen in Asmara waren, waar zij toen verbleef. Daarenboven kon verzoekster op geen enkele andere manier iets vertellen over de wijze waarop zij de oorlogsjaren zou hebben meegemaakt in de stad Asmara. Verder verklaarde verzoekster aanvankelijk dat de onafhankelijkheidsdag in Eritrea op dezelfde dag valt als het religieus feest 'Kidane Mehret', om daarna aan te geven dat de onafhankelijkheidsdag een dag erna plaatsvindt. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de Eritrese onafhankelijkheidsdag jaarlijks op 24 mei gevierd wordt en het genoemde religieus feest op 24 februari. Verzoekster blijkt evenmin te weten wanneer het schooljaar aanvangt in Eritrea, hoelang dit duurt, noch hoe lang de zomervakantie of andere vakanties duren, terwijl zij beweerde tot augustus van het jaar 2012 zorg gedragen te hebben voor vier schoollopende kinderen. Voorts verklaarde verzoekster dat men in Eritrea na het beëindigen van de twaalfde graad naar Sawa moet gaan, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat iedereen de twaalfde graad van het onderwijs te Eritrea dient te volgen te Sawa. Verzoekster wist hoe dan ook niet wat het jaar te 'Sawa' eigenlijk inhoudt en zij kon evenmin aangeven of Sawa de naam is van een berg, een rivier of van een kamp.

2.4. In het verzoekschrift wordt haar gebrek aan schoolse opleiding benadrukt. Zij klaagt aan dat *"tijdens het gehoor werd zeer herhaaldelijk en van in het begin zeer gedetailleerde vragen gesteld over data, zoals feestdagen in Eritrea. Dergelijke vragen zijn zeer moeilijk voor verzoekster om te beantwoorden."* Zij stelt dat zij in algemene termen weet wat het conflict tussen Eritrea en Ethiopië inhoudt, *"maar kent zij hier geen details van (zoals jaartallen)"*. Zij geeft aan: *"Zij heeft amper deelgenomen aan het gemeenschapsleven, ging bijna nooit naar school (op uitzondering van enkele maanden avondschool in Asmara) en vertoefde grotendeels binnenshuis."*

De Raad benadrukt dat een beperkte scholing of *"gebrek aan schoolse opleiding"* niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) temeer daar verzoekster wél ingestudeerde kennis naar voor kan brengen. Noch kan dit verzoekster verhinderen haar directe leefwereld te omschrijven en te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven, zoals haar ervaringen te Asmara tijdens het conflict. De Raad benadrukt dat er hoe dan ook niet wordt verwacht dat verzoekster over een gedetailleerde kennis beschikt over de historische, maatschappelijke en

(socio-)politieke aspecten van Eritrea, maar wel dat haar kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met haar profiel. Aldus dient verzoekster die beweerdelijk haar hele leven heeft gewoond in Eritrea voldoende het land te kunnen toelichten en bekend te zijn met de oorlog waaraan haar echtgenoot deelnam en in sneuvelde en dient ze voldoende kennis te hebben met het schoolleven in Eritrea nu ze zelf een schoolgaande zoon had en zij beweerde dat zij tot augustus van het jaar 2012 zorg gedragen zou hebben voor vier schoollopende kinderen. De Raad stelt dienaangaande vast dat voornoemde flagrante onwetendheden en fouten haar herkomst uit deze regio wel degelijk volledig loochenen. Bovendien is niet aannemelijk dat verzoekster wel theoretische abstracte kennis aantoonst maar nagenoeg onbekend is met haar waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld. Dit ondergraaft geheel verzoeksters herkomst.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoekster tijdens het gehoor te lijden had *“onder stress en hoofdpijn. Doordat zij direct werd geconfronteerd met zeer gedetailleerde vragen waar zij het moeilijk mee had, verloor zij haar concentratie en durfde zij niet meer vrijuit spreken.”* en dat *“Toen de kwestie werd besproken dat haar broer en echtgenoot werden overleden moest verzoekster herhaaldelijk huilen en bleek ook haar emotionele kwetsbaarheid.”*, kan de Raad aannemen dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Stress en emotionaliteit zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoeksters vaagheid omtrent de door haar zelf aangebrachte en beweerde herkomst noch kan dit haar verhinderen de eenvoudige vragen te beantwoorden. Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat verzoekster de vragen goed begreep, maar dat zij de vragen op vage, ontwijkende of foutieve wijze beantwoordde, hetgeen echter niet kan teruggebracht worden tot een slecht begrip van de vragen. Integendeel uit het verhoor op het Commissariaat-generaal kan inderdaad blijken dat verzoekster haar verklaringen voortdurend bijstelt naarmate doorgevraagd wordt en zij met concrete informatie wordt geconfronteerd. Hieruit kan geen vermoedheid maar wel een duidelijke alertheid blijken. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster *“een bijkomend gehoor”* zou moeten krijgen, zoals gesteld in het verzoekschrift.

2.5. Verzoekster legt geen stukken neer die haar nationaliteit kunnen aantonen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Uit verzoeksters wijzigende, onmogelijke en onverzoenbaar tegenstrijdige verklaringen over de neergelegde identiteitskaart kan enkel afgeleid worden dat verzoekster een gefabriceerd stuk neerlegt en/of een identiteitskaart van een andere persoon, wiens foto zij met haar eigen foto verwisselde, wat verklaart waarom het deeltje van het oppervlak van de lichtblauwe achtergrond van haar identiteitskaart, dat zich achter de foto bevindt, weggesneden is.

De bij aanvullende nota neergelegde *“Kopie van de originele identiteitskaart van de vader van verzoekster”, “Kopie van de originele identiteitskaart van de moeder van verzoekster”, “Kopies van een originele kleurfoto van S.Z.G. met haar ouders en de zoon van de broer van T.Z.G. en S.Z.G.”* en *“Kopie van het originele doopcertificaat van verzoekster”* betreffen slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Hoe dan ook worden de *“Kopie van de originele identiteitskaart van de vader van verzoekster”, de “Kopie van de originele identiteitskaart van de moeder van verzoekster”* en de *“Kopies van een originele kleurfoto van S.Z.G. met haar ouders en de zoon van de broer van T.Z.G. en S.Z.G.”* bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.6. In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoeksters broer erkend werd als vluchteling en dat zij en haar broer *“reisden samen naar België, verblijven steeds samen en steunen elkaar onderling”*. Door verzoekster wordt geopperd *“dat een DNA-test of genetische test objectief kan uitwijzen of de heer T.Z.G. en verzoekster inderdaad genetisch verwant zijn”*. Zij stelt: *“Er kan niet worden betwist dat het Commissariaat-Generaal ook in deze een verantwoordelijkheid heeft inzake de bewijslast. Zij dient zich loyaal op te stellen en verzoekster mede te helpen om de nodige bewijzen over te maken. Een DNA-test of genetische test is in casu ten zeerste opportuun en kan onmiddellijk aantonen dat verzoekster weldegelijk de waarheid sprake over haar asielrelaas.”* Verzoekster benadrukt dat zij zelf *“bepert bemiddeld”* is en de kosten voor dergelijk onderzoek niet kan dragen, terwijl de commissaris-generaal *“zowel over de financiële middelen als de nodige instrumenten (beschikt) om een betrouwbare test uit te voeren”*. Volgens haar is deze test *“onontbeerlijk om uit te maken of verzoekster de waarheid spreekt en geloof moet worden gehecht aan haar asielrelaas”*.

Vooreerst benadrukt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Voorts is er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Noch ziet de Raad in waarom de commissaris-generaal op louter verzoek van verzoekster “een DNA-test of genetische test” zou uitvoeren wanneer haar verklaringen over haar voorgehouden nationaliteit geheel falen. Integendeel een dergelijke test kan enkel de conclusies inzake de afkomst van beweerdelijke broer aantasten. Ten slotte kan verzoekster er niet aan voorbijgaan dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

2.7. Het verzoekschrift klaagt aan dat niet wordt “aangegeven welke nationaliteit zij dan wel zou bezitten”. Volgens verzoekster dient de commissaris-generaal “dit vast te stellen zodat zij het asielrelaas van verzoekster kunnen beoordelen, rekening houdende met haar veronderstelde nationaliteit. Enkel op die manier kan worden nagegaan of verzoekster als vluchteling moet worden beschouwd, dan wel dat zij de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.”.

Het komt de asielinstanties en de Raad niet toe aan verzoekster een nationaliteit toe te schrijven die zij zelf niet beweert te bezitten. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoekster haar nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert. Hooguit kan hieruit worden afgeleid dat verzoekster afkomstig is van een land waar ze geen vrees voor vervolging heeft.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen, noch meent ze asielmotieven te moeten invoeren met betrekking tot deze plaats van afkomst.

2.11. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

Besluit

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK